

Arrest

nr. 100 632 van 9 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDISIU *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde een Guinees staatsburger te zijn, afkomstig te zijn uit Conakry en te behoren tot de etnische groep Malinké.

U werd op 21 mei 1988 geboren te Conakry en woonde in de wijk Gbessia in de gemeente Matoto (Conakry). Toen u 8 jaar oud was overleed uw moeder in het kraambed. Uw vader hertrouwde met D. C. die uw stiefmoeder werd. U werd mishandeld door uw stiefmoeder. Toen u 16 jaar oud was, kwam uw oom langs vaderszijde, M. C., u bezoeken in uw ouderlijke woning en zag dat u opnieuw

geslagen werd. Uw oom langs vaderszijde, M. C., nam u in 2004 in huis. U woonde bij uw oom langs vaderszijde, M. C., in de wijk Tombolia in de gemeente Matoto (Conakry). Ook uw nicht A. C., dochter van uw oom F. C., woonde in bij deze oom langs vaderszijde, M. C. Eind 2004 werd uw oom langs vaderszijde, M. C., ziek. In 2005 overleed uw oom langs vaderszijde, M. C. U keerde terug naar de woning van uw vader en stiefmoeder in de wijk Gbessia in de gemeente Matoto (Conakry). Op 21 mei 2006, op uw 18de verjaardag was u in de kamer van uw nicht A. en vroeg u haar een geheim te bewaren. U bekende aan uw nicht, A., dat u homoseksueel was. In december 2006 kwam L. B. naar uw school nadat hij op zijn eerdere school, Koumandyah genaamd, problemen kende omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Op 31 december 2006 begon u een homoseksuele relatie met L. B. Op 1 januari 2007 stond u onder de douche. U had uw mobiele telefoon op uw kamer gelaten. Uw stiefbroer, S., deelde de kamer met u. U kreeg een sms van uw geliefde, L., en de sms eindigde met de woorden "dikke kus, ik hou van jou". S. las uw sms. Toen u uit de douche kwam en op uw kamer kwam zag u dat de sms gemarkeerd stond als 'gelezen'. U verwijderde onmiddellijk de sms. S. vertelde aan zijn moeder en uw stiefmoeder wat hij gelezen had. Uw stiefmoeder vertelde aan uw vader wat de inhoud van de sms was. De avond van 1 januari 2007 riep uw vader zich bij u. Uw vader bond u vast en sloeg u. Uw vader vertelde u dat hij vernomen had van uw stiefmoeder dat u een sms kreeg van een man die beweerde van u te houden. U ontkende echter. Uw vader bleef u slaan. De burens kwamen en vroegen uw vader om te stoppen met slaan. De burens, waaronder een imam, argumenteerden dat (1) het onmogelijk is dat 2 mannen van elkaar houden, (2) dat S. geen bewijs in handen had van uw vermeende homoseksualiteit aangezien op uw mobiele telefoon de bewuste sms niet meer te bespeuren was en (3) dat het welbekend is dat een stiefmoeder gekant is tegen haar stiefzoon. De imam zei tegen uw vader dat iedereen weet dat u mishandeld wordt door uw stiefmoeder en dat uw stiefmoeder een ongeloofwaardige bron was. Uw vader zei dat hij alles zou vergeven en vergeten doch, indien later zou blijken dat u toch homoseksueel bent, hij u zou doden. Nadat u in 2007 uw baccalaureaat behaalde ving u uw universitaire studies aan. Op 11 mei 2007 was uw geliefde, L. B., in zijn eentje op de terugweg van het strand van Rogbanet. Hij bevond zich ter hoogte van zijn oude school Koumandyah in de gemeente Ratoma (Conakry) wanneer hij opgewacht werd door u onbekende personen. L. B. werd ervan beschuldigd een bandiet te zijn en hij werd geslagen doch dit was slechts een voorwendsel want in werkelijkheid werd L. B. geslagen omwille van zijn homoseksuele geaardheid. L. B. werd gewond afgevoerd naar het ziekenhuis alwaar u hem de volgende dag ging bezoeken. L. B. vertelde u wat gebeurde en gaf bloed over waarna hij overleed. In februari 2012 rondde u uw universitaire studies met specialisatie in 'Informatica' af. U zocht een stageplaats en had op maandag 30 juli 2012 een sollicitatiegesprek gepland in een aluminiumbedrijf in Fria (Basse Guinée) alwaar ook uw broer werkzaam was. Sinds het voltooiën van uw studies hielp u uw vader in zijn houthandel. Op 14 februari 2012 was u uw vader aan het helpen in zijn houthandel wanneer H. C. arriveerde. H. C. was de broer van M. C., een zakenpartner van uw vader. H. C. gaf u een hand en u begreep dat hij homoseksueel was. U gaf H. C. uw visitekaartje en dezelfde avond belde H. C. u op. Jullie maakten een afspraak om elkaar te ontmoeten op 18 februari 2012 in het restaurant Hot and Fresh in de wijk Kipe in de gemeente Ratoma (Conakry) alwaar jullie praatten en aten. Op 20 februari 2012 belde H. C. u op om dezelfde avond af te spreken in hetzelfde restaurant als voordien. Op 20 februari 2012 bekende H. C. u dat hij homoseksueel was en u vertelde aan H. C. dat u bang was nadat uw eerste geliefde, L. B., vermoord werd. U begon op 20 februari 2012 een relatie met H. C. Op zaterdag 28 juli 2012 organiseerde uw nicht A. een feestje voor haar verjaardag. U en uw familieleden waren aanwezig op het feest in de wijk Minière in de gemeente Dixinn (Conakry). U was van plan om op 30 juli 2012 naar Fria te reizen in het kader van uw stage. U telefoneerde naar uw geliefde, H. C. en vroeg hem uw laptop mee te brengen die u vergeten was. U ontmoette H. C. in zijn auto en jullie bleven 20 tot 25 minuten in het voertuig zitten. U nam afscheid van H. C. en jullie begonnen te zoenen, te aaien en geraakten diep in elkaar verstrengeld. Jullie hoorden lawaai, de autoruiten werden kapot gemaakt, de auto werd kapot gemaakt en mensen beledigden jullie. Iemand riep dat jullie vermoord dienden te worden doch een ander persoon zei dat het beter was jullie naar het commissariaat te brengen dat vlakbij gelegen was. Een u onbekende persoon begaf zich naar het commissariaat waarna 4 politiemannen u en H. C. kwamen arresteren. U en H. C. werden afgevoerd naar het commissariaat van de wijk Bellevue in de gemeente Dixinn (Conakry). U zag H. C. voor het laatst in het commissariaat. Uw laptop en mobiele telefoon werden in beslag genomen. U werd naar een cel gebracht alwaar tegen uw Sierraleonose of Liberiaanse celgenoot werd gezegd dat u een vrouw was en dat hij met u kon doen wat hij wilde. U werd verkracht door uw celgenoot. Op zondag 29 juli 2012 kwamen uw vader en uw oom F. C. u bezoeken in de cel. Uw vader zei dat u vermoord diende te worden en dat, indien u werd vrijgelaten, hij u eigenhandig zou vermoorden omdat u schaamte had gebracht over de familie. De beambte repliceerde dat hij u niet kon vrijlaten noch vermoorden en dat zijn chef verantwoordelijk was voor u. De beambte vroeg uw vader en oom om maandag terug te komen. Echter, op 30 juli 2012 in de vroege ochtend kwam de broer van uw geliefde, M. C. genaamd, naar u toe en betaalde hij smeergeld

om u vrij te krijgen. M. C. bracht u op 30 juli 2012 naar een van zijn woningen in de wijk Cobayah in de gemeente Ratoma (Conakry) terwijl M. C. zelf in een van zijn woningen in de wijk Kipé in de gemeente Ratoma (Conakry) resideerde. M. C. zou een oplossing voor u zoeken en intussen leende hij u zijn telefoon uit. U verbleef in de woning van M. C. met een bewaker, S., genaamd. Op 2 augustus 2012 vertelde A. u telefonisch dat u diende onder te duiken aangezien iedereen op zoek was naar u. Op 6 augustus 2012 contacteerde u telefonisch een oom, M. K. genaamd, die u graag had doch hij vertelde u dat u voor hem niet meer bestaat en dat hij u zal vermoorden indien hij u zou zien. Op 17 augustus 2012 kwam M. C. naar u toe en vertelde u dat u het land diende te verlaten. Op 17 augustus 2012 nam u opnieuw telefonisch contact op met A. die u bevestigde dat u het land diende te verlaten omdat uw familie u zoekt en u vertelde dat iedereen nu weet dat u homoseksueel bent. Op 18 augustus 2012 verliet u Guinee met een vlucht van Brussels Airlines. U maakte een tussenlanding in Gambia. U arriveerde op 19 augustus 2012 in België. U vroeg op 20 augustus 2012 asiel aan in België. U vernam via uw nicht A. C. dat zij zich op 30 augustus 2012 diende te presenteren bij de lokale autoriteiten in verband met u. U vernam via uw nicht A. C. dat op 26 oktober 2012 er een familievergadering plaatsvond waarop gezegd werd dat u het verkeerde pad opging en dat u schaamte bracht over de familie. Een familielid van u, A. S., die werkzaam is als generaal verklaarde alles in het werk te zullen stellen om u op te sporen.

U legde ter staving van uw asielaanvraag volgende documenten neer: een exemplaar van het magazine Rainbow Times (jaargang 8 – nr. 48) dat u verkreeg via de organisatie Tels Quels, een folder over de organisatie Why me dat u overhandigd werd door het Roze Huis, een krantenartikel getiteld L'homosexualité et l'islam verschenen in Le Défi op 1 oktober 2012, een persoonlijke handgeschreven brief opgesteld door uw nicht A. C. op 5 oktober 2012 te Conakry, een envelop van DHL verstuurd op 8 oktober 2012 door uw nicht A. C., een kopie van een convocatie uitgereikt door het Bureau du Conseil de Quartier van de wijk Gbessia-Cité-III in de gemeente Matoto (Conakry) op naam van A. C. dd. 29 augustus 2012, een handgeschreven briefje met de coördinaten van uw vriend/geliefde in België, een medisch attest op naam van M. C. opgesteld door Dr. M. C. te Lint op 16 oktober 2012, het internetartikel Guinée : information sur le traitement des homosexuels par la société et les autorités gouvernementales; protection et voies de droit offertes aux homosexuels ayant fait l'objet de mauvais traitements opgesteld door Immigration and Refugee Board of Canada op 18 mei 2007, persoonlijke foto's van uzelf en 2 mannen genomen voor een spandoek van vzw Shouf Shouf, een handgeschreven attest uitgereikt te Antwerpen op 6 november 2012 door Chi Kong Man van de organisatie Shouf Shouf vzw en een kopie van een geboorteaangifte op naam van C. M. uitgereikt door de prefectuur Conakry op 31 mei 1988.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Gevraagd naar de ontdekking van uw homoseksualiteit (zie eerste gehoorverslag CGVS dd. 22 oktober 2012 (verder 1ste gehoor), p. 22) verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat u geen gevoelens had voor vrouwen en dat u voor het eerst ontdekte dat u zich aangetrokken voelde tot mannen sinds u het gebrek aan gevoelens voor vrouwen had (1ste gehoor, p. 22). U voegde er aan toe dat u mogelijks nooit werd aangetrokken tot vrouwen en geen gevoelens voor vrouwen had omdat uw stiefmoeder u mishandelde (1ste gehoor, p. 22). Wanneer de interviewer van het CGVS u tijdens uw tweede gehoor vroeg “Hoe voelde u zich en wat voelde u precies op de dag dat u ontdekte dat u eigenlijk homoseksueel was? Wat gebeurde die dag? Wat voelde u toen het besef kwam dat u geen heteroseksuele man was?” (zie tweede gehoorverslag CGVS dd. 13 november 2012 (verder 2de gehoor), p. 13) repliceerde u dat u nooit aan meisjes dacht (2de gehoor, p. 13), dat u een hekel heeft aan vrouwen (2de gehoor, p. 13) en dat u mogelijks niet naar meisjes kijkt omwille van uw slechte ervaringen met uw stiefmoeder (2de gehoor, p. 13). Gepeild naar uw gevoelens en aantrekking tot mannen kwam u aldus niet verder dan te stellen dat u niet op vrouwen valt hetgeen toch weinig doorleefd en eenduidig voorgesteld is. Gevraagd hoe u beseftte dat u werkelijk homoseksueel

was en hoe u zich daarbij voelde (1ste gehoor, p. 23) verklaarde u dat u zich in een groep mannen zekerder voelt dan bij vrouwen (1ste gehoor, p. 23) doch wanneer de interviewer u hierop vroeg wat het verschil dan is tussen vriendschap en de liefde die u voor mannen voelt (1ste gehoor, p. 23) kwam u niet verder dan dat liefde en vriendschap anders is (1ste gehoor, p. 23). Gevraagd "Wat gebeurde precies opdat u tot het besef kwam dat u homoseksueel was? Vertel me over de dag dat u besepte dat u homo was?" (2de gehoor, p. 13) antwoordde u "Ik voelde me goed bij jongens, er was aantrekking" (2de gehoor, p. 13) hetgeen wederom een zeer summier antwoord is en bovendien een bijzonder weinig doorleefde indruk geeft. Toen de interviewer van het CGVS vervolgens nog herhaaldelijke pogingen ondernam om te weten te komen op welke wijze u met zekerheid tot het besluit kwam dat u homoseksueel was (2de gehoor, p. 13-14), of het naar aanleiding van een bepaalde gebeurtenis was dat u met zekerheid vaststelde dat u homoseksueel was (2de gehoor, p. 13), wanneer u met zekerheid wist dat u mannen verkoos boven vrouwen (2de gehoor, p. 14) en hoe u precies tot dit besef kwam (2de gehoor, p. 14) kwam u niet verder te stellen dat u niet van vrouwen houdt en dat u zich goed voelde bij mannen (2de gehoor, p. 14). De vaststelling dat u klaarblijkelijk niet nauwkeuriger kan toelichten wat er in uw hoofd omging toen u besepte dat u homoseksueel was doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksualiteit. Wanneer de interviewer van het CGVS u vervolgens vertelde dat ze wilde peilen naar uw gevoelens (1ste gehoor, p. 23) en u nadien de vraag stelde "Wat was uw eerste gevoel toen u uw homoseksualiteit ontdekte? Blijheid of verdriet" (1ste gehoor, p. 24) stelde u dat u zich blij voelde en blij was dat u uw milieu had gevonden aangezien u druk had van uw vrienden om uit te gaan met een meisje (1ste gehoor, p. 24). Uw verklaringen ter zake komen echter weinig overtuigend of doorleefd over in hoofde van iemand die beweert op 18-jarige leeftijd in Guinee ontdekt te hebben homoseksueel te zijn. Bovendien vallen uw uitspraken moeilijk te rijmen met uw eigen verklaringen als zou homoseksualiteit verboden zijn in uw land van herkomst (2de gehoor, p. 14-15), zou de maatschappij in Guinee homoseksualiteit in Guinee niet aanvaarden (2de gehoor, p. 14) en ook uw religie – u bent moslim – geen begrip kunnen opbrengen voor homoseksualiteit (2de gehoor, p. 14). Ook wat betreft de homoseksuele geaardheid van uw eerste geliefde, L. B., legde u bedenkelijke verklaringen af. Zo verklaarde u dat L. B. op 11 mei 2007 doodgeslagen werd omwille van zijn seksuele geaardheid (1ste gehoor, p. 14) in de buurt van zijn oude school Koumandyah (1ste gehoor, p. 16). U verklaarde in dit verband de identiteiten van de daders niet te kennen (1ste gehoor, p. 14 en 2de gehoor, p. 16) doch wel te weten dat de daders scheldwoorden riepen naar L. B. die enkel voor homoseksuelen worden gebruikt (1ste gehoor, p. 15). Gevraagd naar hoe de mensen in de buurt van Koumandyah te weten kwamen dat L. B. homoseksueel was (1ste gehoor, p. 16) repliceerde u "Ze noemden hem homo, homo's hebben een manier van praten, kleden en stappen" (1ste gehoor, p. 16). Wanneer de interviewer van het CGVS u vroeg om meer gedetailleerd uiteen te zetten op welke manier bekend werd dat L. B. homoseksueel was (1ste gehoor, p. 16) kwam u opnieuw niet verder dan te stellen "Zijn manier van praten, stappen en kledij" (1ste gehoor, p. 16). Deze beweringen komen echter bijzonder weinig doorleefd over en blijven hangen in een clichébeeld dat er bestaat over homoseksuele personen. Het is immers in het geheel niet geloofwaardig dat u, nota bene als geliefde van L. B., niet zou weten hoe zijn homoseksuele geaardheid precies publiekelijk ontdekt werd temeer u klaarblijkelijk wel wist te vertellen dat L. B. in december 2006 van school veranderde precies omwille van de problemen die hij kende in zijn eerdere school omwille van zijn homoseksuele geaardheid (2de gehoor, p. 16). U verklaarde in dit verband "Iedereen op school was er achter gekomen dat hij homoseksueel was, dus daarom veranderde hij van school en kwam naar mijn school" (2de gehoor, p. 16). Op de vraag van de interviewer van het CGVS "Hoe kwam men er achter in zijn vorige school?" (2de gehoor, p. 16) repliceerde u opnieuw in weinig concrete, weinig doorleefde en oppervlakkige bewoordingen "Zijn uiterlijk, hoe hij gekleed is, je ziet het er aan" (2de gehoor, p. 16) en u vervolgde dat je aan sommige homoseksuelen gewoon ziet aan hun uiterlijk en hun kleding dat ze homoseksueel zijn (2de gehoor, p. 16-17). Opnieuw stelde de interviewer van het CGVS u de vraag of u concreet kon beschrijven hoe men aan het uiterlijk van L. kon zien dat hij homoseksueel was (2de gehoor, p. 16-17) waarop u slechts antwoordde "Hij is dun" (2de gehoor, p. 17). Vervolgens vroeg de interviewer van het CGVS u een uitgebreide en algemene beschrijving van L. te geven en te beschrijven hoe men aan het uiterlijk van L. precies kon zien dat hij homoseksueel was (2de gehoor, p. 17) waarop u niet verder kwam dan dat iedereen dacht dat hij een meisje was en hij met zijn handen wapperde (2de gehoor, p. 17). Het is echter bijzonder merkwaardig dat u, zelfs na aandringen, niet precies kon beschrijven hoe de geaardheid van uw geliefde bekend raakte ondanks het feit dat dit hem toch talrijke problemen opleverde aangezien hij volgens uw verklaringen toch van school veranderde en zelfs gedood werd omwille van zijn geaardheid. U legde hierover weinig gedetailleerde en weinig doorleefde verklaringen af en uw beweringen komen niet verder dan het clichébeeld dat bestaat over homoseksuelen zonder dat u de zaken met enige beleving of persoonlijke affiniteit aannemelijk kon maken. Ook wat betreft de aanvang van door u beweerde relatie met H. C. leek u herhaaldelijk de gestelde vragen te ontwijken en poogde u concrete antwoorden te mijden. Zo vroeg de interviewer van het CGVS u tot viermaal toe hoe

precies uw relatie met H. C. begon (1ste gehoor, p. 20-21) doch u volhardde in het vertellen over de omstandigheden van uw eerste ontmoeting met H. C. en de handelsactiviteiten van jullie familieleden zonder in te gaan op het effectieve beginnen van een affectieve relatie met de man (1ste gehoor, p. 20-21). Gevraagd naar hoe u te weten kwam dat H. C. homoseksueel was (1ste gehoor, p. 21) verklaarde u "sinds de dag dat hij me zijn hand gaf, hij hield mijn hand vast en ik begreep dat hij homo was" (1ste gehoor, p. 21). Wanneer de interviewer herhaaldelijk probeerde te peilen naar wanneer en op welke manier u uw vermoedens over de geaardheid van H. C. bevestigd wist (1ste gehoor, p. 21) kwam u niet verder dan dat H. C. het niet zei direct maar "indien je zit weet je al wie iemand is" (1ste gehoor, p. 21). Opnieuw gevraagd naar wanneer H. C. u effectief bekende dat hij homoseksueel was (1ste gehoor, p. 22) repliceerde u "[...] ik had al in de smiezen dat we uit hetzelfde milieu kwamen" (1ste gehoor, p. 22) hetgeen wederom overduidelijk geen concreet antwoord is op de vraag en hetgeen toch ernstige vragen oproept over de doorleefdheid van uw relatie met H. C. Voorts verklaarde u 3 homoseksuelen ontmoet te hebben in een dancing (2de gehoor, p. 17-18) en u verklaarde dat dit een 'gewone' dancing was die voor iedereen toegankelijk was dus niet speciaal voor homoseksuelen (2de gehoor, p. 18). Gevraagd naar hoe u te weten kwam dat de 3 mannen homoseksuelen waren (2de gehoor, p. 18), hoe u te weten kwam dat B. homoseksueel was (2de gehoor, p. 18) en gevraagd of één van de 3 mannen u ooit bekende dat hij homoseksueel was (2de gehoor, p. 18) kwam u niet verder dan te stellen "Ik ben homoseksueel en weet dat gewoon" (2de gehoor, p. 18), "We weten het van elkaar" (2de gehoor, p. 18) en "ik ben homoseksueel en zie het aan iemand zijn ogen of hij homoseksueel is, ik zie dat aan zijn blik" (2de gehoor, p. 18). De vaststelling dat u er niet in slaagt uw beweerde ervaringen concreet toe te lichten en te objectiveren ondermijnt in verdere mate de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen homoseksuele geaardheid. Hoewel u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS aanvankelijk verklaarde dat u ooit wel met een meisje probeerde (1ste gehoor, p. 22-23) kon u deze bewering niet nader toelichten wanneer u gevraagd werd wat u dan precies met deze vrouw poogde te doen (1ste gehoor, p. 23) en later verklaarde u dat u wel degelijk een vrouw wilde proberen versieren doch het nooit deed (p. 23). Ook tijdens het tweede gehoor voor het CGVS verklaarde u opnieuw dat u vriendinnetjes had (2de gehoor, p. 13), dat u een vrouw wilde proberen maar dat het niet lukte (2de gehoor, p. 11), dat u een relatie met een vrouw probeerde hebben maar dat het niet lukte (2de gehoor, p. 13) en dat u een vriendin zocht maar dat het niet lukte (2de gehoor, p. 13) zonder dat u deze stellingen concreet kon toelichten.

Er kan tevens opgemerkt worden dat het enigszins merkwaardig is dat u verklaarde dat u in België kan trouwen met H. C. (2de gehoor, p. 26) en met H. C. wil trouwen (2de gehoor, p. 26) doch dat u sinds uw door M. C. geregelde vrijlating op 30 juli 2012 (2de gehoor, p. 22) geen nieuws meer heeft over het lot van uw geliefde, H. C. (2de gehoor, p. 23) ondanks het feit dat u tussen 30 juli 2012 en de dag dat u Guinee verliet op 18 augustus 2012 (2de gehoor, p. 24) verborgen bleef met de hulp van de broer van uw geliefde M. C. (2de gehoor, p. 22-23). U verklaarde in dit verband dat u, sinds u op 28 juli 2012 problemen kende, beschermd werd door M. C. omdat u iets had met zijn oudere broer (1ste gehoor, p. 7). Gevraagd naar wat M. C. u [sinds uw vrijlating op 30 juli 2012] vertelde over het lot van zijn broer (2de gehoor, p. 23) repliceerde u dat u niet weet of H. C. ook werd vrijgelaten (2de gehoor, p. 23) dat u H. C. niet meer zag sinds de dag van de betrapping (2de gehoor, p. 23) en dat u steeds aan M. C. vroeg waar H. was (2de gehoor, p. 23) doch dat M. C. u steeds repliceerde dat H. C. ergens veilig was en dat u hem niet mocht zien (2de gehoor, p. 23). In dit opzicht zijn uw trouwplannen enigszins merkwaardig daar u klaarblijkelijk geen enkele informatie over H. C. heeft (2de gehoor, p. 23) - hetgeen op zich al verwonderlijk is - zelfs niet sinds uw aankomst in België en daarenboven in België een relatie – evenwel zonder diepgang – beweerde te hebben met A. (1ste gehoor, p. 5).

Voorts legde u enkele tegenstrijdige en lacunaire verklaringen af die de geloofwaardigheid van de door u beweerde homoseksuele relaties in ernstige mate ondermijnen.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat uw eerste relatie met L. B. was (1ste gehoor, p. 13) en dat uw relatie met L. B. "niet lang" duurde (1ste gehoor, p. 13). Gevraagd naar de precieze duur van uw relatie met L. B. (1ste gehoor, p. 13) repliceerde u "We waren maar één maand samen en toen stierf hij" (1ste gehoor, p. 13). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS verklaarde u echter herhaaldelijk dat u een relatie had met L. B. van 31 december 2006 tot hij stierf op 11 mei 2007 (2de gehoor, p. 12) hetgeen aldus meer dan 4 maanden is. Wanneer de interviewer van het CGVS u hierop opwierp "Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u slechts gedurende 1 maand een relatie met L. gehad te hebben en nu [beweerde u] bijna 5 maand?" (2de gehoor, p. 12) antwoordde u "Ik gaf geen data en zei slechts dat de relatie 'niet lang' duurde, ik zei dat ik hem in december 2006 leerde kennen en dat onze relatie begon in december 2006" (2de gehoor, p. 12) hetgeen echter niet overeenkomt met gegevens in het desbetreffende gehoorverslag aanwezig in het administratief dossier. Daarenboven

dient vastgesteld te worden dat u noch tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie gehoorverslag DVZ dd. 30 augustus 2012) noch in de door u ingevulde vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst CGVS dd. 30 augustus 2012) noch tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS dd. 22 oktober 2012) enige melding had gemaakt van het incident waarbij uw vader, stiefmoeder en stiefbroer S. u ervan verdachten een homoseksuele relatie te hebben naar aanleiding van de sms die u op 1 januari 2007 van L. B. ontvangen zou hebben zoals u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS nochtans uitgebreid toelichtte (2de gehoor, p. 8-9). Nochtans werden u bij aanvang van uw eerste gehoor voor het CGVS op 22 oktober 2012 expliciet volgende vragen gesteld: "Zijn er bepaalde zaken die u bij DVZ onvermeld liet en die u vandaag wel wil vertellen?" (1ste gehoor, p. 2) en "Zijn er bepaalde belangrijke feiten die u bij DVZ niet ter sprake bracht?" (1ste gehoor, p. 2) doch u liet na melding te maken van het incident dat plaats zou gevonden hebben op 1 januari 2007 terwijl u – volgens uw latere verklaringen – in een relatie zat met L. B. en uw relatie met L. B. uitlekte (2de gehoor, p. 8-9). De vaststelling dat u, voorafgaand aan uw gehoor dd. 13 november 2012, in het geheel naliert te vermelden dat verschillende personen - waaronder uw vader, stiefmoeder en stiefbroer – reeds vermoedens hadden over uw homoseksuele geaardheid en zelfs de bemiddeling van buurtbewoners en een imam nodig was om uw vader, die schreeuwde dat hij u zou doden indien bleek dat u homoseksueel was, te bedaren (2de gehoor, p. 8-9) op 1 januari 2007 doet toch de wenkbrauwen fronsen.

Voorts kunnen ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij de door u aangehaalde betrapting met uw beweerde partner H. C., en de hierop volgende gebeurtenissen.

Zo verklaarde u op 28 juli 2012 betrapt te zijn geweest terwijl u in de auto met H. C. aan het zoenen was (2de gehoor, p. 19), dat u H. C. aan het aaien was (2de gehoor, p. 19) en dat u en H. C. "diep in elkaar verstrengeld waren" (2de gehoor, p. 19). U verklaarde dat u en H. C. door meer dan 10 tot 20 personen (2de gehoor, p. 20) op heterdaad werden betrapt (2de gehoor, p. 24). Er kan worden opgemerkt dat het echter bijzonder bevreemdend is dat u verklaarde dat u en H. C. – terwijl jullie diep verstrengeld waren – vergaten dat het verboden was (2de gehoor, p. 19), dat jullie vergeten waren dat jullie moesten oppassen (2de gehoor, p. 20) en dat jullie vergeten waren dat mensen konden kijken (2de gehoor, p. 19). Gevraagd "Hoe kan het zijn dat u 'vergeet' dat homoseksuele handelingen in het publiek gevaar kunnen opleveren voor u?" (2de gehoor, p. 20) reliceerde u onder meer dat u onder de bomen geparkeerd stond (2de gehoor, p. 20) alsook "we waren niet van plan iets te doen maar vanzelf raakten we in elkaar verstrengeld, ik weet ook niet waarom" (2de gehoor, p. 20) hetgeen ter zake als verklaring voor uw risicogedrag niet weet te overtuigen temeer aangezien u eerder toch verklaard had dat u wel degelijk wist dat homoseksualiteit verboden is in Guinee en de gevangenisstraf die op homoseksualiteit staat varieert van minstens 6 maanden tot "ik weet niet hoeveel jaar gevangenisstraf" (2de gehoor, p. 20). Vervolgens beweerde u dat de broer van uw geliefde, M. C., uw vrijlating kon bekomen louter door de betaling van smeergeld (2de gehoor, p. 23) en u vervolgens mocht onderduiken in één van zijn woningen in de wijk Cobayah (2de gehoor, p. 22). Gevraagd naar de reden waarom u op de hulp en generositeit van M. C. kon rekenen (2de gehoor, p. 23) verklaarde u dat M. C. een grote handelaar is en dat het niet goed zou zijn voor zijn zaak indien het incident zou uitlekken (2de gehoor, p. 23). U voegde hier aan toe dat M. C. u besloot te helpen omwille van zijn verfhandel en dat hij, door u te helpen, niet zelf in de problemen zou komen en het kalm zou blijven (2de gehoor, p. 23). Immers, volgens uw verklaringen vreesde M. C. dat, indien uw ouders te weten zouden komen dat u een relatie had met zijn broer, de mensen naar hem toe zouden komen en zijn zaak zouden vernielen en alles kapot zouden maken (2de gehoor, p. 23-24). Deze verantwoording is echter weinig geloofwaardig gezien uit uw eerdere verklaringen bleek dat u op heterdaad betrapt werd met H. C. (2de gehoor, p. 24) nota bene in de wijk waar uw oom en vader van A., F.C., woonde en er een verjaardagsfeest van uw nicht A. aan de gang was (2de gehoor, p. 19). Uit uw verklaringen bleek tevens dat u op heterdaad betrapt werd met H. C. door meer dan 10 tot 20 mensen uit de wijk (2de gehoor, p. 20), dat er duidelijk commotie ontstond in de wijk aangezien de wagen vernield werd door woedende mensen die jullie sloegen, uitscholden en zelfs wilden vermoorden (2de gehoor, p. 19-20) waarna 4 politiemannen u en H. C. ter plaatse kwamen arresteren en afvoerden naar het commissariaat (2de gehoor, p. 20). Ook verklaarde u dat de dag na uw arrestatie, 29 juli 2012, uw vader en oom F. C. u in de cel bezochten en verklaarden dat u schaamte bracht over hen (2de gehoor, p. 22). Het is dus weinig plausibel dat M. C. u louter zou helpen om zijn eigen zaak te redden aangezien de aanzienlijke ruchtbaarheid dat volgens uw verklaringen aan het incident werd gegeven. Voorts is ook uw bewering dat niemand van uw familie – buiten uw nicht A. - de identiteit van H. C. kent (2de gehoor, p. 24) hoewel talrijke wijkbewoners uit de wijk van uw oom F. C. getuige waren en uw familieleden reeds op de hoogte bleken van het incident (2de gehoor, p. 24) dan ook erg ongeloofwaardig.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u noch uw beweerde homoseksuele geaardheid, noch de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk. U maakt derhalve niet aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. De door u voorgelegde kopie van een geboorteaangifte op naam van C. M. uitgereikt door de prefectuur Conakry op 31 mei 1988 bevat enkel bepaalde identiteitsgegevens die in casu niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken.

Wat betreft het door u voorgelegde handgeschreven briefje dat de coördinaten van uw vriend in België bevat kan enerzijds opgemerkt worden dat het door u voorgelegde briefje slechts het telefoonnummer en e-mailadres van A. bevatten en geenszins de door u beweerde band met A. staakt. Anderzijds kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u verklaarde dat A. uw vriend is (1ste gehoor, p. 3) doch dat u geen diepgaande relatie met hem heeft (p. 5). U verklaarde verder noch de familienaam van A. te kennen (p. 3) noch het adres van A. te kennen (p. 5) en hoewel u verklaarde dat A. lid was van het Roze Huis (p. 5) en werkzaamheden had voor het Roze Huis (p. 5) kon u niet met zekerheid toelichten of A. al dan niet vrijwilliger of werknemer van het Roze Huis is (p. 5). Voorts verklaarde u dat, wegens omstandigheden, de afspraken die u maakte met A. niet konden plaatsvinden (p. 5).

Wat betreft het door u voorgelegde exemplaar van het magazine Rainbow Times (jaargang 8 – nr. 48) dat u verkreeg via de organisatie Tels Quels, de door u voorgelegde folder over de organisatie Why me die u overhandigd werd door het Roze Huis, het door u voorgelegde krantenartikel getiteld L'homosexualité et l'islam verschenen in Le Défi op 1 oktober 2012 en het door u voorgelegde internetartikel –Guinée : information sur le traitement des homosexuels par la société et les autorités gouvernementales; protection et voies de droit offertes aux homosexuels ayant fait l'objet de mauvais traitements opgesteld door – Immigration and Refugee Board of Canada op 18 mei 2007 kan slechts gezegd worden dat het hier algemene informatie bevat die geenszins het door u afgelegde persoonlijke asielrelaas staakt. Daarenboven verklaarde u dat u wegens uw verhuizing de activiteiten van de organisaties Tels Quels en Arc-en-Ciel niet kon bijwonen (1ste gehoor, p. 5).

Wat betreft de door u voorgelegde persoonlijke en handgeschreven brief opgesteld door uw nicht A. C. op 5 oktober 2012 te Conakry kan enerzijds gezegd worden dat het hier persoonlijke briefwisseling betreft hetgeen impliceert dat dit document geen enkele garantie van betrouwbaarheid heeft als stavingselement voor uw beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Anderzijds vertoont het document een gesolliciteerd karakter aangezien uit uw verklaringen bleek dat uw nicht u op 30 augustus 2012 reeds telefonisch op de hoogte stelde van een aantal in de brief genoemde gebeurtenissen (1ste gehoor, p. 4) en de brief bovendien opgesteld werd in het Frans. Uw verantwoording dat uw nicht in het Frans studeerde en niet in het Malinké studeerde (1ste gehoor, p. 3) wijzigt niets aan bovenstaande vaststelling.

Wat betreft de door u voorgelegde envelop van DHL verstuurd op 8 oktober 2012 door uw nicht A. C. kan slechts gezegd worden dat volgens uw verklaringen de eerder genoemde kopie van een convocaties uitgereikt door het Bureau du Conseil de Quartier van de wijk Gbessia-Cité-III in de gemeente Matoto (Conakry) op naam van A. C. en uitgegeven op 29 augustus 2012 en de door u voorgelegde persoonlijke en handgeschreven brief opgesteld door uw nicht A. C. op 5 oktober 2012 te Conakry zich in deze envelop zouden bevonden hebben hetgeen echter niet kan worden nagegaan.

Wat betreft de door u voorgelegde kopie van een convocaties uitgereikt door het Bureau du Conseil de Quartier van de wijk Gbessia-Cité-III in de gemeente Matoto (Conakry) op naam van A. C. en uitgegeven op 29 augustus 2012 kan enerzijds gezegd worden dat het hier slechts een kopie betreft en dat kopieën makkelijk vervalsbaar zijn. Anderzijds kan worden opgemerkt dat het document slechts staakt dat uw nicht A. C. geconvoceerd zou zijn bij de lokale autoriteiten meer bepaald bij de chef van de wijk op 30 augustus 2012 en dat het document slechts stelt "pour affaire concernant M. C." doch nergens de precieze reden en/of oorzaak van de convocaties vermeld wordt.

Het medisch attest opgesteld door Dr. M. C. te Lint op 16 oktober 2012, dat u voorlegt ter ondersteuning van uw relaas, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, omdat aan de hand van de in het

attest beschreven letsels niet kan worden vastgesteld wie de daders zijn van de door u beweerde opgelopen verwondingen, noch om welke reden en wanneer deze kwetsuren zouden zijn toegebracht.

Wat betreft de door u voorgelegde persoonlijke foto's van uzelf en 2 mannen genomen voor een spandoek van vzw Shouf Shouf, een handgeschreven attest uitgereikt te Antwerpen op 6 november 2012 door Chi Kong Man van de vzw Shouf Sfouf kan slechts gezegd worden dat deze attesten slechts staven dat u – in oktober 2012 - deelnam aan activiteiten georganiseerd door Shouf Shouf vzw en dat uw participatie geenszins een bewijs vormt van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten noch van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Uw reisweg kan, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Wat deze aangehaalde schending van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” betreft stelt de Raad vast dat verzoeker dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘*middel*’ in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich vooral beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij andere, met het gehoor tegenstrijdige feiten opsomt waar zij bij de uiteenzetting van de feiten in haar verzoekschrift stelt dat *"Hij speelt eveneens veel met de tweeling broer van zijn nicht en ontdekt met laatstgenoemde de plezieren van het geslacht, zonder te weten dat het om homoseksualiteit gaat... Mijnheer C. groeit door van het plezier aan zijn intieme betrekkingen met zijn neef te nemen, zonder zich nooit voor te stellen dat het om homoseksualiteit gaat... Hij stelt beetje bij beetje vast dat hij door het gebaar van een jongen wordt ontroerd, die hij met zijn neef graag wil spelen, die als een man het treft, hij zeer lust om het te liefkozen heeft en dat geen enkele vrouw dit soort reactie bij hem creëert... Een tedere betrekking knoopt zich tussen de jonge jongen in de nacht van 31 december 2006. Op 1 januari 2007, neemt de jonge mens zijn douche om met zijn nieuwe vriend weg te gaan wanneer zijn nieuwe amoureux hem een SMS richt."*

Verzoeker gaf doorheen de twee uitvoerige gehoren op het commissariaat-generaal nooit te kennen dat hij seksuele handelingen stelde met de tweelingbroer van zijn nicht A. en op deze manier zijn ontlukende homoseksualiteit ontdekte en stilaan een besef hiervan ontwikkelde. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker nergens aangaf dat zijn nicht, A., een (tweeling)broer had. Wanneer verzoeker gevraagd wordt tijdens zijn eerste gehoor wie er bij zijn oom M. C. woonde, verklaarde hij *"Zijn vrouw, de kleine broer van zijn vrouw en A. en ik kwam later"* (gehoorverslag 1 p. 12). Er wordt tijdens de gehoren nergens enig gewag gemaakt van een broer van A., terwijl dit toch een belangrijk element zou moeten zijn, daar deze beweerde seksuele handelingen met deze persoon een scharniermoment in de ontdekking en het besef van verzoekers seksuele geaardheid betekende.

De Raad is derhalve van oordeel dat deze zeer weinig aannemelijke bewering een *a posteriori* verklaring betreft, die niet van die aard is om de vastgestelde onaannemelijkheden omtrent verzoekers homoseksuele geaardheid te weerleggen.

Daarnaast merkt de Raad op dat er een tegenstelling vastgesteld dient te worden met de verklaringen uit het gehoorverslag, waar de verzoekende partij stelt dat verzoeker seksuele betrekkingen had met zijn eerste partner, L.B. in de nacht van 31 december 2006. Tijdens zijn tweede gehoor stelde verzoeker immers *“De echte seksuele relatie was met H., met L. dat was slechts zoenen, dat was niet diepgaand”* toen hem gevraagd werd wanneer zijn eerste seksuele ervaring met een man plaats had. Wanneer verzoeker vervolgens gevraagd werd wat hij zoal deed met L. tijdens zijn relatie met hem, verklaarde verzoeker *“een beetje zoenen en aaien, dat was het, het was zacht maar niet seksueel”*. De Raad meent dat de vastgestelde tegenstrijdigheid op dit punt, de aannemelijkheid van verzoekers asielrelaas ondermijnt.

De verzoekende partij voert aan dat de verzoeker twee zeer lange ondervragingen heeft ondergaan. Ze meent dat de commissaris-generaal verzoeker verweet dat hij niet de exacte datum van zijn beslissing om homoseksueel te worden kon aangeven.

Ze stelt dat verzoeker antwoordt op korte vragen met korte antwoorden, dat hij *“volkomen onbekwaam is om een abstract idee te uiten, van filosofie”*. Dat hij geestelijk zeer jong, zeer breekbaar, zeer weinig ervaren is. Dat hij opgevoed werd met het idee dat het wettelijk en religieus verboden was een dergelijk seksueel leven te leiden, waardoor verzoeker bijzonder slecht *‘op zijn gemak’* was tijdens de gehoren.

De Raad meent dat elk interview stress met zich meebrengt en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar de verzoekende partij toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit de gehoorverslagen. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt ook vast dat de advocaat van de verzoekende partij die op het einde van de gehoren het woord kreeg geen opmerkingen gemaakt heeft over de duur of het verloop van de gehoren. De Raad besluit dan ook dat de duur van de gehoren geenszins door verzoekende partij als verschoningsgrond kan ingeroepen worden voor de terecht opgeworpen vaagheid, de tegenstrijdigheden, het gebrek aan doorleefd karakter en de niet-aannemelijkheid aangaande essentiële elementen van het asielrelaas.

Met betrekking tot zijn jonge leeftijd, de vermeende breekbaarheid en het gebrek aan ervaring, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij dit niet aannemelijk maakt. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen dat de dossierbehandelaar eenvoudige, duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Waar enige verduidelijking nodig was tijdens het gehoor bij bepaalde vragen, stelt de Raad vast dat er telkens verduidelijkt werd door de *protection officer* naar wat men wilde peilen. Er werd diep ingegaan op elk belangrijk element van verzoekers asielrelaas. De verzoekende partij werd daarenboven tijdens het gehoor bijgestaan door een advocaat die haar eventuele beperkingen had kunnen aanduiden. Bij het begin van de gehoren werd trouwens aangegeven dat verzoeker moest signaleren wanneer hij een vraag niet goed begrepen had, wat hij tijdens beide gehoren ook enkele keren deed.

Waar de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal verzoeker verweet dat hij niet de exacte datum van zijn beslissing kon aangeven om homoseksueel te worden, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal inzake de motieven die deden besluiten tot de niet-aannemelijkheid van verzoekers seksuele geaardheid, geen specifieke datum in zijn beoordeling heeft meegenomen.

In de bestreden beslissing wordt nergens gewag gemaakt van enige vastgestelde tegenstrijdigheid of opmerking inzake een gebrek aan situering van de ontdekking van verzoekers homoseksualiteit. Verzoeker verklaarde dat hij op 18-jarige leeftijd ontdekte homoseksueel te zijn.

Daarenboven merkt de Raad op dat waar de verzoekende partij stelt dat het zou gaan om een *“beslissing”*, deze woordkeuze niet te stroken valt met de verklaringen van verzoeker die zijn seksualiteit beweerde te ontdekken.

De verklaringen van de verzoekende partij overtuigen geheel niet op dit punt daar zij zich baseert op losse beweringen waarvan zelfs elke band ontbreekt met de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat *“De beslissing van CGVS wordt vreemd van een reeks petitie van principe geëmailleerd die noch op de Guineese werkelijkheid noch op die van de mohammedaanse gemeenschap berusten, noch op de bijzondere situatie van de jonge mens”* is de Raad van oordeel dat het één van de voorbeelden is van onbegrijpelijk taalgebruik uit het verzoekschrift. Het is niet aan de Raad om te gissen wat de verzoekende partij hiermee wil aanvoeren of betwisten.

Er mag redelijkerwijze verwacht worden van de verzoekende partij dat de inhoud van de middelen in het verzoekschrift enigszins leesbaar en begrijpelijk zijn opgesteld voor de Raad, in de taal van de rechtspleging, zijnde in deze het Nederlands zoals bepaald door artikel 51/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt dat verzoeker zijn gedrag niet hetzelfde is als dat van zijn vrienden, en dat hij *‘door een vriend werd ontroerd’* wanneer die een douche nam na het beoefenen van sport.

De Raad meent dat ook dit een *a posteriori* verklaring is, die niet in staat is om de vastgestelde niet-aannemelijkheid inzake verzoekers beweerde homoseksualiteit te weerleggen.

Waar de verzoekende partij stelt dat verzoeker na de aanval op zijn eerste partner, L.B. niet bezig was met de manier waarop deze aanval plaats heeft gevonden, maar met te hopen dat zijn vriend zou blijven leven, meent de Raad dat deze argumentatie niet overtuigt. Verzoeker kon immers merkwaardig genoeg bepaalde details geven van de aanval zoals de gebruikte scheldwoorden die alleen aangewend zouden worden voor homoseksuelen (hoewel verzoeker zelf niet bij de aanval op L.B. was), maar kon niet zeggen wie de agressoren waren en hoe zij dan wisten dat de vriend van verzoeker, L.B., homoseksueel was.

De bestreden beslissing merkte derhalve terecht op: *“Ook wat betreft de homoseksuele geaardheid van uw eerste geliefde, L. B., legde u bedenkelijke verklaringen af. Zo verklaarde u dat L. B. op 11 mei 2007 doodgeslagen werd omwille van zijn seksuele geaardheid (1ste gehoor, p. 14) in de buurt van zijn oude school Koumandyah (1ste gehoor, p. 16). U verklaarde in dit verband de identiteiten van de daders niet te kennen (1ste gehoor, p. 14 en 2de gehoor, p. 16) doch wel te weten dat de daders scheldwoorden riepen naar L. B. die enkel voor homoseksuelen worden gebruikt (1ste gehoor, p. 15). Gevraagd naar hoe de mensen in de buurt van Koumandyah te weten kwamen dat L. B. homoseksueel was (1ste gehoor, p. 16) repliceerde u “Ze noemden hem homo, homo’s hebben een manier van praten, kleden en stappen” (1ste gehoor, p. 16). Wanneer de interviewer van het CGVS u vroeg om meer gedetailleerd uiteen te zetten op welke manier bekend werd dat L. B. homoseksueel was (1ste gehoor, p. 16) kwam u opnieuw niet verder dan te stellen “Zijn manier van praten, stappen en kledij” (1ste gehoor, p. 16). Deze beweringen komen echter bijzonder weinig doorleefd over en blijven hangen in een clichébeeld dat er bestaat over homoseksuele personen. Het is immers in het geheel niet geloofwaardig dat u, nota bene als geliefde van L. B., niet zou weten hoe zijn homoseksuele geaardheid precies publiekelijk ontdekt werd temeer u klaarblijkelijk wel wist te vertellen dat L. B. in december 2006 van school veranderde precies omwille van de problemen die hij kende in zijn eerdere school omwille van zijn homoseksuele geaardheid (2de gehoor, p. 16).”*

De verzoekende partij haalt ook het homofob klimaat in Guinee en het feit dat zijn vader een tweede imam zou zijn aan als verklaring voor het feit dat verzoeker geen antwoorden kon vinden op de voormelde vragen uit vrees dat men achter zijn homoseksualiteit zou komen en dat hij op zijn beurt zou sterven.

Ook hier is de Raad van oordeel dat verzoeker niet overtuigt met deze losse bewering, die bovendien in schril contrast staat met de manier waarop verzoeker en zijn tweede partner betrappt werden in de auto. Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van het gehele asielrelaas.

Volledigheidshalve voegt de Raad er aan toe dat waar de verzoekende partij stelt dat de vader van verzoeker een *“tweede imam”* was, dit opnieuw een element is dat zij voorheen niet vermeldde, waarmee de vaststellingen van de bestreden beslissing niet weerlegd worden. Verzoeker verklaarde immers tijdens het eerste gehoor dat zijn vader de zaakvoerder van een houthandel was, maar repte met geen woord over het feit dat zijn vader enige religieuze functie zou uitoefenen (gehoorverslag 1 p. 11).

De verzoekende partij betwist ook de vaststelling van de bestreden beslissing waar die meent dat verzoekers verklaringen een gebrek aan doorleefdheid en aannemelijkheid vertonen door te stellen dat hij de seksuele geaardheid van zijn tweede partner, H. C., onmiddellijk in de smiezen had door *“de manier waarop de blikken van mannen eerder leggen dan de vrouwen een indruk van homoseksualiteit*

aan de jonge mens geven die ter gelegenheid van een eerste zeer snel rendez-vous bewaarheid wordt. Het is erg zelfs delicaat voor een zeer opgevoede persoon met woorden gevoelens en woorden uiteen te zetten betreffende de seksualiteit. De jonge mens ontsnapt niet aan de regel."

De Raad is van oordeel dat ook hier de verzoekende partij er niet in slaagt de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing *in concreto* in een ander daglicht te stellen.

Wat het ontwikkelingsniveau (zeer opgevoede persoon) betreft dat de verzoekende partij aanhaalt om te duiden dat het zelfs voor hoogopgeleide personen niet gemakkelijk is om hun seksualiteit in woorden uit te drukken, meent de Raad dat het inderdaad niet simpel is om dit te peilen aan de hand van enkele vragen. *In casu* blijkt uit beide lijvige gehoorverslagen dat de interviewer via diepgaande vragen is ingegaan op deze problematiek en veelvuldig getracht heeft om zich een beeld te kunnen vormen van de ontdekking, besef en beleving van verzoekers seksuele geaardheid. Uit de gehoorverslagen en de bestreden beslissing is echter dat verzoeker steeds ontwijkende of vage, oppervlakkige antwoorden gaf op deze vragen of ze zelfs weglachte (zie bv. gehoorverslag 1 p. 18-19 en 23 en gehoorverslag 2 p. 11 en 16).

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvV, nr. 33.063 van 22 oktober 2009, RvV, nr. 75.876 van 27 februari 2012). De niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009).

De Raad schaaft zich aldus achter de motieven van de bestreden beslissing waar deze stelt dat: *"Ook wat betreft de aanvang van door u beweerde relatie met H. C. leek u herhaaldelijk de gestelde vragen te ontwijken en poogde u concrete antwoorden te mijden. Zo vroeg de interviewer van het CGVS u tot viermaal toe hoe precies uw relatie met H. C. begon (1ste gehoor, p. 20-21) doch u volhardde in het vertellen over de omstandigheden van uw eerste ontmoeting met H. C. en de handelsactiviteiten van jullie familieleden zonder in te gaan op het effectieve beginnen van een affectieve relatie met de man (1ste gehoor, p. 20-21). Gevraagd naar hoe u te weten kwam dat H. C. homoseksueel was (1ste gehoor, p. 21) verklaarde u "sinds de dag dat hij me zijn hand gaf, hij hield mijn hand vast en ik begreep dat hij homo was" (1ste gehoor, p. 21). Wanneer de interviewer herhaaldelijk probeerde te peilen naar wanneer en op welke manier u uw vermoedens over de geaardheid van H. C. bevestigd wist (1ste gehoor, p. 21) kwam u niet verder dan dat H. C. het niet zei direct maar "indien je zit weet je al wie iemand is" (1ste gehoor, p. 21). Opnieuw gevraagd naar wanneer H. C. u effectief bekende dat hij homoseksueel was (1ste gehoor, p. 22) repliceerde u "[...] ik had al in de smiezen dat we uit hetzelfde milieu kwamen" (1ste gehoor, p. 22) hetgeen wederom overduidelijk geen concreet antwoord is op de vraag en hetgeen toch ernstige vragen oproept over de doorleefdheid van uw relatie met H. C."*

Inzake de reden waarom verzoeker op de hulp en de generositeit van de broer van zijn tweede partner, M. C. mocht rekenen, stelt de verzoekende partij dat hij alleen met de oudere broer van zijn vriend in contact staat. Dat het zeer goed mogelijk is dat deze broer tegen hem liegt, hem weigert informatie te geven, zijn homoseksuele betrekkingen met zijn broer, H. C. afkeurt, vreest dat H.C. gedood zal worden of vindt dat verzoeker en H.C. zijn familie onteerd heeft en bijgevolg weigert informatie aan verzoeker te verschaffen. Dat verzoeker bijgevolg in het volledige onvermogen is om een verklaring af te leggen over de situatie van H.C.

Zij voegt er nog aan toe dat de broer een machtig zakenman is en dus over de middelen beschikt om verzoeker te helpen en zo *"de lust te helpen om die te laten snel verdwijnen die zijn broer kan benadelen"*, dat de broer verzoeker snel wou laten verdwijnen om de reputatie van zijn familie te beschermen en dat *"men kan zich eveneens voorstellen dat hij aan zijn jonge broer heeft beloofd om zijn amant te helpen op voorwaarde dat hij elke betrekking met deze onderbreekt"* en dat *"de grote broer kon door de situatie van de jonge mens ontroerd worden"*.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet het gebrek aan kennis betreffende de toestand van H.C. in vraag stelt, maar wel de opgegeven reden waarom diens broer verzoeker geholpen heeft. De Raad meent dat verzoeker niet overtuigt in zijn argumentatie door *a posteriori* in het verzoekschrift enkele *mogelijke* pistes op te sommen die als reden zou kunnen gelden voor de verkregen hulp. Dit zijn losse beweringen.

De argumentatie van de verzoekende partij weerlegt bijgevolg het motief van de commissaris-generaal niet, waar deze stelt dat: *"Gevraagd naar de reden waarom u op de hulp en generositeit van M. C. kon rekenen (2de gehoor, p. 23) verklaarde u dat M. C. een grote handelaar is en dat het niet goed zou zijn voor zijn zaak indien het incident zou uitlekken (2de gehoor, p. 23). U voegde hier aan toe dat M. C. u besloot te helpen omwille van zijn verhandel en dat hij, door u te helpen, niet zelf in de problemen zou komen en het kalm zou blijven (2de gehoor, p. 23). Immers, volgens uw verklaringen vreesde M. C. dat, indien uw ouders te weten zouden komen dat u een relatie had met zijn broer, de mensen naar hem toe zouden komen en zijn zaak zouden vernielen en alles kapot zouden maken (2de gehoor, p. 23-24). Deze verantwoording is echter weinig geloofwaardig gezien uit uw eerdere verklaringen bleek dat u op heterdaad betrappt werd met H. C. (2de gehoor, p. 24) nota bene in de wijk waar uw oom en vader van A., F.C., woonde en er een verjaardagsfeest van uw nicht A. aan de gang was (2de gehoor, p. 19). Uit uw verklaringen bleek tevens dat u op heterdaad betrappt werd met H. C. door meer dan 10 tot 20 mensen uit de wijk (2de gehoor, p. 20), dat er duidelijk commotie ontstond in de wijk aangezien de wagen vernield werd door woedende mensen die jullie sloegen, uitscholden en zelfs wilden vermoorden (2de gehoor, p. 19-20) waarna 4 politiemannen u en H. C. ter plaatse kwamen arresteren en afvoerden naar het commissariaat (2de gehoor, p. 20). Ook verklaarde u dat de dag na uw arrestatie, 29 juli 2012, uw vader en oom F. C. u in de cel bezochten en verklaarden dat u schaamte bracht over hen (2de gehoor, p. 22). Het is dus weinig plausibel dat M. C. u louter zou helpen om zijn eigen zaak te redden aangezien de aanzienlijke ruchtbaarheid dat volgens uw verklaringen aan het incident werd gegeven. Voorts is ook uw bewering dat niemand van uw familie – buiten uw nicht A. – de identiteit van H. C. kent (2de gehoor, p. 24) hoewel talrijke wijkbewoners uit de wijk van uw oom F. C. getuige waren en uw familieleden reeds op de hoogte bleken van het incident (2de gehoor, p. 24) dan ook erg ongeloofwaardig."*

Met betrekking tot de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal betreffende het gedrag van verzoeker voorafgaandelijk aan de seksuele handelingen waarbij verzoeker en H.C. door een 10 tot 20-tal personen betrappt werden, stelt de verzoekende partij het volgende: *"Immers wordt hij bezwaar aan de eiser om niet uit te leggen gedaan waarom hij zijn vriend in zijn voertuig heeft omhelst terwijl hij wist dat dit gedrag gevaarlijk was. Echter de jonge mens heeft uitgelegd dat hij in reis voor een lange periode vertrok, dat hij in zwart was, in een auto die door bomen worden verborgen en dat kusje niet werd beraamd, zodat als zijn gedrag zeer onvoorzichtig was, het om kusje ging die aan amant is gevlogen, die hij zich erop voorbereidde om langdurig te verlaten. Echter de eiser is jong en amoreus, zodat hij goed erover verdriet doet vandaag is om een impulsief gebaar uit te leggen, zonder voor zover deze kleine waanzin aan de zware gevolgen een rationele verklaring heeft."*

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat hij in het zwart was en de auto verborgen was door de bomen en dat het *"kusje niet werd beraamd"*, terwijl hij tijdens het gehoor verklaarde dat de auto onder de bomen geparkeerd stond en verzoeker verklaarde dat zij *"diep verstrengeld in de auto waren"* (gehoorverslag 2 p. 20).

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Voor het overige bevestigt de Raad de bestreden beslissing: *"Voorts kunnen ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij de door u aangehaalde betrapting met uw beweerde partner H. C., en de hierop volgende gebeurtenissen."*

Zo verklaarde u op 28 juli 2012 betrappt te zijn geweest terwijl u in de auto met H. C. aan het zoenen was (2de gehoor, p. 19), dat u H. C. aan het aaien was (2de gehoor, p. 19) en dat u en H. C. *"diep in elkaar verstrengeld waren"* (2de gehoor, p. 19). U verklaarde dat u en H. C. door meer dan 10 tot 20 personen (2de gehoor, p. 20) op heterdaad werden betrappt (2de gehoor, p. 24). Er kan worden opgemerkt dat het echter bijzonder bevreemdend is dat u verklaarde dat u en H. C. – terwijl jullie diep verstrengeld waren – vergaten dat het verboden was (2de gehoor, p. 19), dat jullie vergeten waren dat jullie moesten oppassen (2de gehoor, p. 20) en dat jullie vergeten waren dat mensen konden kijken (2de gehoor, p. 19). Gevraagd *"Hoe kan het zijn dat u 'vergeet' dat homoseksuele handelingen in het publiek gevaar kunnen opleveren voor u?"* (2de gehoor, p. 20) reliceerde u onder meer dat u onder de bomen geparkeerd stond (2de gehoor, p. 20) alsook *"we waren niet van plan iets te doen maar vanzelf raakten we in elkaar verstrengeld, ik weet ook niet waarom"* (2de gehoor, p. 20) hetgeen ter zake als verklaring voor uw risicogedrag niet weet te overtuigen temeer aangezien u eerder toch verklaard had dat u wel degelijk wist dat homoseksualiteit verboden is in Guinee en de gevangenisstraf die op homoseksualiteit staat varieert van minstens 6 maanden tot *"ik weet niet hoeveel jaar gevangenisstraf"* (2de gehoor, p. 20)."

De verzoekende partij klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de

inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

De verzoekende partij betwist tot slot de vaststellingen uit de bestreden beslissing betreffende de neergelegde documenten.

Betreffende de brief van verzoekers nicht, A. stelt ze dat de brief in het Frans is opgesteld omdat *“deze wordt geschoold, hij verklaart niet dat zij aan het idee angst aan wordt gejaagd om door buitenlanders gelezen te worden. Men is vervolgens van mening dat het onwaarschijnlijk is dat zij aan haar plaats wordt bijeengeroepen. Nochtans heeft de eiser uitgelegd dat het jonge meisje zijn betere vriendin was en dat zijn ouders het verafschuwden, zodat het niet absurd is zich voor te stellen dat deze laatsten aan de politie hebben verklaard dat zij waarschijnlijk (en logisch) de enige persoon was die ze op de hoogte zou kunnen brengen van de plaats van vlucht van de jonge mens. Voor het overschot verwerpt CGVS eveneens de documenten die door de jonge mens worden afgegeven, die uitwijzen dat hij probeert om andere homoseksuelen in België te ontmoeten en dat hij verschillende homoseksuele organisaties bezoekt.”*

De Raad meent dat de argumenten van de verzoekende partij met betrekking tot dit motief niet overtuigen daar wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

De Raad heeft in haar rechtspraak gewezen op de essentiële vragen die zich in een dergelijke asielaanvraag stellen en meer bepaald de vraag naar de aannemelijkheid van de seksuele geaardheid, de vraag naar de aannemelijkheid van de aangehaalde seksuele relaties, en de vraag naar het al dan niet systematische risico voor personen met een homoseksuele geaardheid in het land van herkomst. (Overweging 7.2., RvV 23 februari 2011, n° 56585 (3 rechters)). *In casu* werd op terechte wijze besloten dat verzoeker zijn asielrelaas onaannemelijk is, daar hij de essentiële elementen niet aannemelijk heeft kunnen maken. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing betreffende de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Daar waar verzoeker bij zijn verzoekschrift algemene documentatie voegt over de vervolging van homoseksuelen in Guinee stelt de Raad vast dat verzoeker zijn seksuele geaardheid niet aannemelijk gemaakt heeft.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS